

Eternal Sunshine of the Spotless Mind (part II)

This work is an artistic homage to the Eternal sunshine of the spotless mind movie. It is not intended to be published as a book, produced as a movie or utilised in any other money-making maner. It has no commercial purpose.The text cannot be reproduced without permission from its author.

Nume: Adelina Haș

Data nașterii: 9 ianuarie 1994

Nivel: Licență

Anul: III

Secția: Literatură universală și comparată/Norvegiană

Rezumat: În timp ce Joel încearcă să o convingă pe Clementine că relația lor merită o nouă șansă, Mary ajunge parte a unui plan pus la cale de domnul S. Alături de acesta, ea va readuce la viață drama cuplului marcat de ștergerea memoriei, situație care se va dovedi prea greu de suportat pentru Joel.

Personaje: Joel, Clementine, Un bătrân nevăzător, O fetiță, Mary, Domnul S.

EXT. strada-zi

Imaginea neclară a unui interior de imobil văzut printr-o sticlă murdară. Joel privește prin sticlă în ceea ce pare a fi fostul sediu al Lacuna Inc. Petrece mai multe minute încercând să vadă ceva, dar imobilul e gol. Pornește încet pe stradă. Se așează în parc, pe bancă, lângă un bătrân care dă mâncare la porumbei.

UN BĂTRÂN NEVĂZĂTOR

Ce zi frumoasă, nu-i așa?

JOEL

Hm? Da...

UN BĂTRÂN NEVĂZĂTOR

(întinde o fotografie veche, color, care înfățișează o femeie)

JOEL

E soția ta? E foarte frumoasă.

UN BĂTRÂN NEVĂZĂTOR

Da, a fost. A murit acum mulți ani și asta e singura poză pe care o mai am cu ea.

JOEL

Oh, îmi pare rău.(Joel pare confuz, rușinat. Așează fotografia în palma bătrânului.)

UN BĂTRÂN NEVĂZĂTOR

(bătrânul zâmbește)

Nu mai știu cum arăta. Nu mai știu cum era ea. Vezi tu, după ce am orbit, am început să uit lucruri; mai întâi lucruri mici, detalii lipsite de importanță, apoi am început să uit fețele care altădată îmi erau familiare, dar de chipul ei m-am agățat cu îndârjire, m-am chinuit să-i refac imaginea de mii și mii de ori, până într-o zi în care a dispărut.

JOEL

Și toate lucrurile pe care le-ați trăit împreună? Locurile prin care ați fost, momentele fericite? Au dispărut?

UN BĂTRÂN NEVĂZĂTOR

Știu că s-au întâmplat, dar fac parte acum dintr-o altă viață, una care nu mai e a mea. Singurul lucru de care mai pot fi sigur e faptul că am cunoscut-o. Cândva a fost reală.

JOEL

Îmi pare rău!

UN BĂTRÂN NEVĂZĂTOR

Nu vreau să te întristezi din pricina asta. Fiecare are propria lui luptă, doar că a mea se desfășoară în întuneric. Așa a fost să fie, cred că mi-am dorit să văd și să descopăr prea multe.

JOEL

Să vrei să știi nu e un lucru rău, cred că oricine își dorește asta.

UN BĂTRÂN NEVĂZĂTOR

Prea multă dorință te poate distruge, chiar și fără să-ți dai seama. În căutarea ta disperată ajungi să rănești oamenii din jurul tău, să-i îndepărtezi de lângă tine sau să-i obligi să ia parte la lucruri pe care ei nu le vor.

JOEL

Dar nu poți nici să-ți trăiești viața în ignoranță, fără să știi !

UN BĂTRÂN NEVĂZĂTOR

Vezi tu, asta e alegerea noastră. Fie acceptăm că sunt lucruri pe care nu le știm și poate nu o să le știm niciodată, lucruri pe care le-am ratat, fie încercăm să aflăm totul, să analizăm orice, să ne întoarcem mereu în trecut, uitând în acest timp de prezent. Și trecutul e ceva frumos, un loc în care te simți în siguranță, dar din care poate fi din ce în ce mai greu să scapi.

JOEL

Da, uneori e așa, însă...

O FETIȚĂ

Buniculeeee! Mergem? Haide, Sally și Ann au plecat deja, nu vreau să ajungem prea târziu la expoziție!

UN BĂTRÂN NEVĂZĂTOR

Kathy, salută-l pe domnul și apoi mergem.

O FETIȚĂ

Hei! Eu sunt Kathy. Tu cine ești?

JOEL

Bună, Kathy! Eu sunt Joel.

O FETIȚĂ

(râzând, în timp ce îl prinde pe bunic de mână)
Ești ciudat! Îmi place de tine!

JOEL

Iar tu ești simpatică. Ai grijă de bunicul tau, bine?

O FETIȚĂ

Bine. Și tu să ai grijă de bunicul tău !

EXT. STRADA-ZI

Mary coboară din mașină și intră într-o clădire albastră, înaltă, modernă. Are în brațe o cutie. Clădirea e un muzeu, prin care Mary hoinărește puțin până ajunge în fața liftului. Coboară la etajul patru și intră într-un birou.

MARY

Bună ziua! Sunt Mary...am vorbit la telefon, mai devreme.

DOMNUL S.

Da, sigur că da, Mary. Te așteptam! Ai adus materialele?

MARY

Da, am adus o parte din fotografiile și câteva din obiecte.

DOMNUL S.

Foarte bine. Te-ai mai gândit la propunerea mea?

MARY

Da, dar nu știu ce răspuns să dau. Cred că nu ar fi corect față de ei să facem asta. Până la urmă e vorba de intimitatea lor.

DOMNUL S.

La care au renunțat, nu uita asta! Atunci când te-au căutat, pe tine și pe fratele meu, tot ce-și doreau era să renunțe la aceea parte din viața lor. Crezi că le mai pasă?

MARY

Nu știu...Și dacă o să afle despre, ce facem? Cum crezi că o să reacționeze atunci?

DOMNUL S.

De ce îți pasă? Știi bine, niciunul nu s-a oboșit să ceară detalii legate de distrugerea lucrurilor. Legal, ele ne aparțin.

MARY

Da, fie.

DOMNUL S.

Fratele meu vorbea la un moment dat despre niște casete, le-ai adus?

MARY

Despre asta voiam să vorbim. Nu am casetele. Le-am trimis înapoi...

DOMNUL S.

Înapoi unde? Nu înțeleg ce vrei să spui.

MARY

Înapoi celor cărora le aparțineau. Pacienților.

DOMNUL S.

De ce ai făcut asta?

MARY

Nu știu, mă simțeam vinovată pentru suferința lor, am vrut să mă răzbun pe Mierziwack...

DOMNUL S.

Mary, ce fată prostuță! Fratele meu nu merită atâta efort. Îmi pare rău că ți-a rănit sentimentele. Uite, bea puțină apă și hai să mergem să luăm prânzul în oraș. Putem să mai discutăm acolo. Vrei?

MARY

Nu știu dacă e o idee bună...

DOMNUL S.

Insist! Mi-ar face plăcere să discut mai departe cu tine, într-o atmosferă mai relaxată. Poate îți schimbi părerea în ceea ce privește proiectul nostru. Ce spui?

MARY

Bine, să mergem.

Int. Clădire de apartamente-zi

Joel se plimbă în fața unei uși, ezitând să bată. Într-un final face asta, iar ușa se deschide încet, Clementine privindu-l prin deschizătură.

JOEL

(evitând să se uite direct la ea)

Hei!

CLEMENTINE

(surprinsă)

Hei!

JOEL

(absent)

Hei!

CLEMENTINE

Intri sau....?

JOEL

Nu știu, poate. Ce faci?

CLEMENTINE

Bine. Tu?

JOEL

Și eu.

CLEMENTINE

Ok...

JOEL

Ok...

CLEMENTINE

Ai venit până aici ca să repeți ce spun eu?

JOEL

Am venit? Nu știu.

CLEMENTINE

Haide, intră.

INT. restaurant- zi

Mary și Domnul S. stau la masă și vorbesc unul cu celălalt, în timp ce chelnerul le aduce mâncarea.

DOMNUL S.

Mă bucur că ai acceptat să ieși cu mine la masă. Acum am mai mult timp la dispoziție pentru a-ți vorbi despre planurile mele și sunt sigur că vei fi de acord cu ele.

MARY

Da, mulțumesc pentru invitație, dar nu mi-ai spus nimic concret înca. Știi bine de ce sunt neliniștită și am impresia că nu mă înțelegi.

DOMNUL S.

Marry, desigur că te înțeleg. Îmi pasă de ceea ce crezi tu, de aceea am și insistat să vorbesc cu tine. Puteam să fac asta și fără ajutorul tău, accesul la bazele de date îl am doar eu, știi bine, dar tocmai pentru că fratele meu a vorbit frumos despre tine am hotărât că vreau să faci parte din plan.

MARY

Ți-a vorbit despre mine? Vorbea despre mine?

DOMNUL S.

Desigur, nu putea să ascundă relația dintre voi în fața mea. De altfel, sunt la curent cu tot ce a făcut și cu ce face fratele meu.

MARY

Deci știi unde e? Unde a plecat?

DOMNUL S.

Să nu mai vorbim despre asta, nu are rost.

MARY

Dar au rămas atâtea lucruri nespuse. Ca să nu mai pomenesc de scandalul legat de Lacuna Inc. De ce nu vine să clarifice situația?

DOMNUL S.

Haide să lăsăm lucrurile acolo unde le este locul, în trecut. Fratele meu a făcut niște greșeli, te-a rănit și pe tine, și pe soția lui, așa că cel mai bine pentru el e să stea departe de toate lucrurile astea. Iar Lacuna Inc nu e proprietatea sa.

MARY

Ce vrei să spui cu asta? El a pus bazele afacerii, el se ocupă de tot.

DOMNUL S.

Hm, da, desigur. Nu mă miră că spui asta, sunt sigur că fratele meu a avut grijă să spună tuturor că ideea ștergerii memoriei îi aparține, iar cabinetul e afacerea lui.

MARRY

Pai și nu e așa?

DOMNUL S.

Draguțo, e momentul să afli și tu că nu e așa. Tot ce ai văzut tu acolo există doar mulțumită mie.

MARY

Adică tu l-ai finanțat?

DOMNUL S.

Eu am pus bazele afacerii, eu am gândit metoda de ștergere, eu am găsit instrumentele necesare și programele. El era doar o mascotă.

MARY

Niciodată nu a pomenit nimic despre tine. El era genial, tot timpul știa ce vorbește!

DOMNUL S.

Desigur, nu am spus că era o mascotă nepotrivită. Spune-mi, ți-a pomenit vreodată de unde i-a venit ideea afacerii?

MARY

Nu, dar ce contează? Adică, niciodată nu l-am întrebat asta, sunt sigură că dacă aş fi făcut-o mi-ar fi răspuns.

DOMNUL S.

Ma îndoiesc. Pot să-ți demonstrez că eu am fost acela care a gândit totul dinainte.

MARY

Și atunci de ce nu ai pus tu în practică ideea? De ce nu te-am văzut niciodată la cabinet? Toate articolele medicale erau semnate de fratele tău, nu de tine.

DOMNUL S.

Nu am spus nicio clipă că nu ar fi fost semnate de el, însă vorbeai vreodată despre ele la cabinet?

MARY

Nu, pentru că el acolo își făcea treaba, era un medic devotat pacienților săi.

DOMNUL S.

Era ce trebuia să fie, ce nu am putut fi eu.

MARY

Ce vrei să spui?

DOMNUL S.

E o poveste lungă, hai să lăsăm discuția asta, nu are rost să ne stricăm dispoziția.

MARY

Nu, vreau să știu! Dacă vrei să lucrez pentru tine, spune-mi ce nu ai putut să fii.

DOMNUL S.

Oh, draga mea, nu te supăra, fața ta e mult mai frumoasă când zâmbești.

MARY

Te rog, vorbesc serios. Vreau să știu.

DOMNUL S.

Ce vrei să știi?

MARY

Ce e de știut.

DOMNUL S.

Dar nu vreau să mai vorbim vreodată despre acest subiect, e inutil.

MARY

Lasă-mă pe mine să hotărăsc cum e.

DOMNUL S.

Desigur. Am terminat medicina cu patru ani înaintea fratelui meu, iar din cauza unor complicații am fost nevoit să renunț la dreptul de practică. Nu am avut altă soluție decât să-l implic pe el, pentru a-mi juca rolul.

MARY

Complicații? Ce complicații?

DOMNUL S.

Ah, prostii. Nu erau pregătiți pentru viziunea mea și au încercat să mă oprească.

MARY

Nu înțeleg despre ce vorbești. Ai putea să...

DOMNUL S.

E suficient cât ai aflat, oricum nu te ajută la nimic. Mai bine să ne concentrăm pe planurile noastre actuale. Haide!

MARY

Deci fratele tău nu a avut nicio contribuție la dezvoltarea procesului de ștergere a memoriei?

DOMNUL S.

El doar a pozat în bunul medic, mereu pregătit să-i facă pe pacienții lui să-și uite durerile. Singurul lui merit a fost zâmbetul fals și capacitatea de a purta discuții lipsite de substanță cu oricine.

MARY

Nu vorbi așa despre el. Știi bine că eu încă țin la el.

DOMNUL S.

Desigur, deși nu a făcut nimic ca să merite atenția unei fete atât de frumoase ca tine.

MARY

Și atunci cine controla procesul? Cine avea grijă ca totul să fie bine? Vrei să spui că el nu știa ce face sau ce se întâmplă?

DOMNUL S.

Probabil că știa, după atâta timp cred că a înțeles și el cum funcționează lucrurile. În plus, am avut grijă să îi ofer toate informațiile necesare, toate explicațiile posibile de care un pacient ar fi putut să aibă nevoie. Mereu am verificat munca lui, am fost la curent cu evoluția pacienților, știu despre toate incidentele, inclusiv despre cel cu Joel.

MARY

Cum ai aflat?

DOMNUL S.

După cum am mai spus, știu tot. Toate datele mi-au fost transmise și mie, în mod automat. Eu am gândit acest sistem, era culmea ca tocmai eu să nu am o bază secundară de date.

MARY

Dar în cazul lui Joel, fratele tău a salvat situația!

DOMNUL S.

Mary, nu fi naivă! Tot ce a făcut el a fost să inițieze un protocol de urgență, iar apoi s-a prefăcut că lucrează cât timp eu am rezolvat problema.

MARY

Dar, cum? Eram acolo! L-am văzut cum lucrează!

DOMNUL S.

Ai văzut ceea ce ai vrut să vezi, din câte știu seara s-a terminat cam prost pentru voi doi atunci.

MARY

Nu e cazul sa intrăm în detalii, deși sunt sigură că nu mai e nimic ce tu să nu știi.

DOMNUL S.

Te înșeli. Este ceva ce nu știi.

MARY

Ce anume?

DOMNUL S.

Dacă ești sau nu de acord să lucrezi alături de mine în acest nou proiect.

MARY

Nu știi, tot ce mi-ai spus m-a bulversat. Nu știu dacă pot sau nu să am încredere în tine. Oricum, nu cred că ai nevoie de mine. Din câte se pare ai plănuit deja totul, cu mult înainte să apar eu în peisaj.

DOMNUL S.

Nu, te rog nu te supăra pe mine. Poți să ai încredere în mine. Ți-am demonstrat asta spunându-ți tot ce ai vrut să știi.

MARY

Dar dacă oricum ai avut acces la toate informațiile și datele cabinetului, de ce mai ai nevoie de mine? Sunt sigură că restul lucrurilor, cele care au aparținut cândva pacienților, sunt în posesia ta.

DOMNUL S.

Ai dreptate, ele sunt la mine, însă am nevoie de tine pentru a face din ele o poveste, ceva care să atragă publicul.

MARY

Deci vrei să faci un spectacol absurd din tot ce au trăit acei oameni?

DOMNUL S.

Nu, cum aș putea să fac asta? Eu vreau să transform totul în artă și am nevoie de tine să pui piesele cap la cap, să dai un sens fragmentelor pe care eu ți le pun la dispoziție.

MARY

Și de ce crezi că eu aș putea face asta? Sunt doar o asistentă. Am fost, de fapt, acum nici asta nu mai sunt.

DOMNUL S.

Marry, ești o fată dulce și inteligentă. Tu i-ai cunoscut pe toți acei oameni, le-ai auzit poveștile, i-ai văzut plângând, disperați după ajutor. Tu poți să le înțelegi sentimentele, ajutându-mă să fac din expoziția asta ceva nemaipomenit.

MARY

Și ce se va întâmpla când ei vor afla de expoziție?

DOMNUL S.

Chiar crezi că se va întâmpla asta? Suntem la 30.000 de kilometri de cabinet, de orașul acela, de toți acei oameni. Nu cred că e nevoie să ne facem griji. Iar dacă va fi cazul, ne vom adapta situației.

MARY

E un plan nebunesc, și nu știu dacă sunt pregătită să fac asta. Când am plecat de acolo mi-am promis că o să las totul în urmă.

DOMNUL S.

Și chiar asta faci. Le folosești amintirile de care lor nu le-a păsat deloc, la care au renunțat cu prima ocazie, fără să se gândească de două ori. Haide, nu mai fi îngrijorată, eu o să am grijă ca totul să fie bine. Și o să mă asigur că nu-ți lipsește nimic.

MARY

Mulțumesc, dar nu cred că e nevoie, mă descurc și singură.

DOMNUL S.

Eu nu sunt ca fratele meu, draga mea Mary. Eu nu am nimic de ascuns, știi bine asta. Și nici nu am de gând să plec și să mă ascund de lume. Haide, să ciocnim în cinstea acestei noi colaborări, să ciocnim pentru noi!

INT. Apartament-zi

Clementine și Joel stau pe canapea, uitându-se cu colțul ochiului unul la celălalt. Clementine bea ceva dintr-o cană, se ridică și merge în bucătărie, aducându-i și lui Joel o cană. Se așează lângă el pe canapea, privindu-l drept în față.

JOEL

Probabil ar trebui să plec, poate te-am deranjat. Scuze! (dă să se ridice, dar Clementine îl oprește)

CLEMENTINE

Stai. Nu cred că ai venit degeaba, adică sigur ai avut un motiv întemeiat.

JOEL

Da, un motiv. Un motiv serios, normal.

CLEMENTINE

Da? Care anume? De ce ai venit?

JOEL

Simțeam nevoia să te văd. E o prostie, plec îndată, dacă vrei.

CLEMENTINE

Rămâi. Joel, spune-mi sincer, de ce ai venit până aici?

JOEL

Vreau...am vrut să vorbesc cu tine.

CLEMENTINE

Vorbește! Te ascult! Haide!

JOEL

Da, da vorbesc. Ce să-ți spun?

CLEMENTINE

Păi spune-mi ce vrei să-mi spui. Vrei să-mi spui ceva, dar eu spunându-ți ce anume să-mi spui...

JOEL

Ok, ok. Am înțeles.

CLEMENTINE

(râde, în timp ce bea din cană)

JOEL

Ești simpatică!

CLEMENTINE

Da?

JOEL

Da. Nu ți s-a mai spus?

CLEMENTINE

Nu știu. Nu-mi amintesc. (cei doi se privesc cu tristețe și fac o pauză lungă de vorbire)

JOEL

Ai vrea să-ți amintești?

CLEMENTINE

Despre ce vorbești?

JOEL

Știi tu. Ai vrea?

CLEMENTINE

Ce rost are discuția asta? Ce a fost a fost, nu putem da timpul înapoi. Nu vreau să devin o melancolică. Am avut motivele mele atunci când am hotărât să șterg acea parte a vieții mele.

JOEL

Ce motive?

CLEMENTINE

Nu-mi amintesc. (râd amândoi)

JOEL

E bine că ai un răspuns pentru orice. Aș vrea să am și eu.

CLEMENTINE

Da? Pentru ce anume nu ai un răspuns?

JOEL

Nu știu, pentru ce s-a întâmplat cu ultimii trei ani din viața mea, spre exemplu. Aș vrea să pot să-mi amintesc cum au fost.

CLEMENTINE

Joel...ce vrei sa spui? Ce crezi că mai poți face acum?

JOEL

Nu știu, vreau să încerc.

CLEMENTINE

Să încerci ce anume?

JOEL

Să-mi recuperez amintirile. Vreau să știu cum a fost. Să fiu iar fericit.

CLEMENTINE

Crezi că erai fericit?

JOEL

Poate că da.

CLEMENTINE

Și atunci de ce ai ales să ștergi totul, să dai totul uitării?

JOEL

Nu știu, poate că nu am ales...poate a fost o eroare. Sigur a fost o eroare.

CLEMENTINE

Și ce crezi că se mai poate face acum?

JOEL

Păi, am putea încerca să vorbim cu cei de la Lacuna Inc.

CLEMENTINE

Să vorbim? Noi? Adică la plural? Ce te face să crezi că eu vreau să vorbesc cu ei?

JOEL

Da, așa e, îmi cer scuze, nu am vrut să vorbesc în numele tău. Nu mă lua în seamă, sunt aiurit, nu știu la ce mă așteptam când am venit aici.

CLEMENTINE

Chiar așa, la ce te așteptai?

JOEL

Să mă trezesc.

CLEMENTINE

Din ce? Te simți bine? Te-ai apucat de droguri?

JOEL

Ah, ce? Nu. Nu știu. Am crezut că venind aici o să găsesc niște răspunsuri.

CLEMENTINE

Doamne, de ce toată lumea are impresia că răspunsurile se află mereu la noi, la femei?

JOEL

Păi voi sunteți mai iscusite decât noi.

CLEMENTINE

Da, bineînțeles. Uite, Joel, eu nu știu cum aș putea să te ajut. Eu încă mă străduiesc să înțeleg ce s-a întâmplat.

JOEL

Păi hai să ne străduim împreună. Am putea să o căutăm pe Mary, poate ea știe mai multe.

CLEMENTINE

Mary? Fata care ne-a trimis casetele?

JOEL

Da, ea. Sigur ne poate spune mai multe.

CLEMENTINE

Mai multe despre ce? Despre noi?

JOEL

Poate că ea mă va ajuta să-mi recapăt amintirile. Tu nu le vrei înapoi?

CLEMENTINE

Nu știu ce vreau, niciodată nu am știut. Mă răzgândesc mereu, nu-mi plac lucrurile previzibile. Poate că e mai bine așa, fără amintiri, sigur era ceva ce nu-mi plăcea la acele lucruri.

JOEL

Da, am auzit...am auzit tot ce nu-ți plăcea la mine.

CLEMENTINE

Joel, știi bine că ce am spus pe casetă era în timpul unei crize. Poate de atunci m-am răzgândit.

JOEL

Te-ai răzgândit? Adică nu ți se mai pare că sunt plictisitor?

CLEMENTINE

Acum nu mi se mai pare nimic, nu știu cum ești. Pari în regulă.

JOEL

Par în regulă, ok...

CLEMENTINE

Nu știu ce altceva să-ți spun. Simt o familiaritate în preajma ta, dar nu știu de unde vine sau ce să fac cu ea.

JOEL

Înțeleg, e ok.

CLEMENTINE

Și ce ziceai de Mary, ai vorbit cu ea?

JOEL

Nu încă. Nu am reușit să o găsesc.

CLEMENTINE

Și ai căutat-o la Lacuna?

JOEL

Da, am trecut pe acolo de mai multe ori.

CLEMENTINE

Și? De ce nu ai întrebat pe cineva unde a plecat?

JOEL

Pentru că nu am avut pe cine să întreb. Nu era nimic înăuntru, tot cabientul era gol și abandonat.

CLEMENTINE

Poate s-au mutat altundeva.

JOEL

Nu cred, pur și simplu au dispărut. Am căutat și în ziare reclama lor, dar nici urmă de ei.

CLEMENTINE

Îmi pare rău. Poate că asta e un semn, poate că ar trebui să nu-i mai cauți.

Joel

Asta crezi tu? Și cum altfel să-mi recuperez amintirile, dacă nu prin intermediul lor?

CLEMENTINE

Lasă-le, nu-ți mai aparțin, poți să faci altele. Gândește-te, e ca și cum ți-ai șterge poze și filme inutile din computer. Ai mai mult spațiu pentru unele noi.

JOEL

Dar aici nu e vorba de un computer. E vorba de tot ce am trăit noi împreună.

CLEMENTINE

Ce am trăit noi împreună? Poate că nu s-a întâmplat nimic și am avut o relație plictisitoare, încât nu am ratat nimic ștergând-o.

JOEL

Nu cred că aș fi putut să mă plictisesc lângă tine.

CLEMENTINE

Mai bine să nu știi. Ar trebui să te concentrezi pe prezent, nu pe trecut.

JOEL

Dar nu știu ce înseamnă prezentul meu fără trecut.

CLEMENTINE

O, doamne! De ce trebuie să însemne ceva? Pur și simplu e și cu asta basta. Ar trebui să faci lucruri, să nu mai aștepti după cele din trecut.

JOEL

Da? Ce lucruri?

CLEMENTINE

Lucruri frumoase. Simpatice, cum îți place ție să spui. Spontane.

JOEL

Nu cred că e genul meu să fac astfel de lucruri.

CLEMENTINE

"Nu cred că e genul meu să fac astfel de lucruri" (imitându-l). Haaai, fii spontan!

JOEL

Bună, sunt Spontan. Tu cine ești?

CLEMENTINE

Doamne, ce zăpacit ești! Comportă-te spontan.

JOEL

Nu știi să mă comport spontan. Trebuie să scot niște sunete speciale, există vreun ritual ciudat de împerechere? Să știi că nu am penajul colorat și nici nu știu să dansez în jurul tău.

CLEMENTINE

Ești foarte amuzant, spontanule. Nu trebuie să-ți faci griji pentru penaj, dacă vrei îți fac eu o șuviță verde, să nu te simți în inferioritate.

JOEL

Mulțumesc. Ești simpatică.

CLEMENTINE

Bine domnule Spontan, fie cum spui tu.

EXT. STRADA-ZI

Joel și Clementine sunt văzuți petrecând timp împreună, povestind și plimbându-se pe străzi. La un moment dat, trec prin fața fostului sediu Lacuna Inc, dar acesta e în continuare abandonat. Merg mai departe și ajung în casa lui Joel.

INT. CAMERA-ZI

Joel și Clementine dorm îmbrățișați, se aude soneria ușii.

CLEMENTINE

Hei, ce faci, ce se aude?

JOEL

Nu știu, cineva a sunat la ușă. Mă duc să văd cine e.

CLEMENTINE

Lasă, probabil e o prostie, e prea devreme pentru vizite.

JOEL

Promit să nu stau mult. Îți aduc ceai când mă întorc, dacă vrei.

CLEMENTINE

Ok.

INT. APARTAMENT-ZI

Joel merge și deschide ușa, dar nu vede pe nimeni. În cameră, pe jos, e un plic albastru, fără adresă pe el. Îl deschide și în interior găsește un bilețel pe care scrie o adresă, o dată și o oră. E semnată doar cu majuscula M. Joel se întoarce la Clementine.

CLEMENTINE

Cine a fost ?

JOEL

Nimeni. Nu era nimeni afară.

CLEMENTINE

Ce ciudat. Ce copii fac glume la 7 dimineața? Nu vrei mai bine să vii lângă mine și să mai dormim?

JOEL

Nu, am primit ceva. Un plic, cred că cineva l-a strecurat pe sub ușă.

CLEMENTINE

Ce plic? Vreau să-l văd. Ce e în el?

JOEL

Un bilețel cu o adresă.

CLEMENTINE

Adresa cui?

JOEL

Nu știu. Uită-te.

CLEMENTINE

(după ce privește câțva timp bilețelul)
O prostie. Ți dai seama că e în celălalt capăt al țării? Probabil e doar o glumă proastă,
nu trebuie să o bagi în seamă.

JOEL

Nu cred. Uită-te la semnătură, e un M. Poate e de la Mary.

CLEMENTINE

Marry? Ce treabă are ea cu tine? De ce ți-ar trimite un bilețel misterios, fără să-l
semneze?

JOEL

Poate vrea să-mi spună ceva important. Sigur s-a întâmplat ceva.

CLEMENTINE

Nu-mi spune că ai de gând să mergi până acolo. E o nebunie!

JOEL

Poate că e o nebunie să nu mă duc. Ce avem de pierdut?

CLEMENTINE

De ce crezi că o să vin cu tine?

JOEL

Nu știu, speram că mă vei însoți. Vrei să mă lași singur într-un loc străin?

CLEMENTINE

Înțeleg ce încerci să faci, nu o să funcționeze! Nu știi nimic despre locul ăsta, e doar o
adresă la un capăt de lume și tu vrei să mergi până acolo?

JOEL

Da, asta vreau.

CLEMENTINE

Ce crezi că o să descoperi? Credeam că am încheiat discuția, că nu mai alergi după
iluzii.

JOEL

Nu alerg după nimic, dar simt că trebuie să merg acolo. Uite, e și o oră anume la care trebuie să ajung. Sigur e important!

CLEMENTINE

Of! Nu contează ce-ți spun, tu tot ai să mergi, nu-i așa?

JOEL

Haide cu mine! O să ne distrăm!

CLEMENTINE

Făcând ce? Alergând după adrese fantomă la celălalt capăt de țară?

JOEL

Da, deși sunt sigur că vom găsi ceva acolo, ceva important. Uite, sunt spontan, mergem într-o excursie neplănuită!

CLEMENTINE

Sigur, ești foarte spontan. Îmi promiți însă că apoi vei înceta cu toată nebunia asta, cu toată căutarea unor lucruri care nu mai există? E atât de bine acum și tu vrei să strici asta!

JOEL

Nu vreau să stric nimic, totul va rămâne la fel. Promit că nu voi mai pomeni de Mary dacă se dovedește că totul e doar un joc aiurit.

INT.muzeu

Mary și Domnul S. se uită la mai multe fotografii, care nu sunt încă agățate pe perete. În galerie sunt mai multe aparate ciudate și câteva ecrane.

DOMNUL S.

Arată foarte bine, Mary! E exact cum mi-am imaginat!

MARY

Mă bucur că ești mulțumit de munca mea, deși nu am făcut foarte multe. Încă mai lipsesc câteva fotografii, dar ar trebui să ajungă până mâine.

DOMNUL S.

Desigur, mai sunt încă trei zile până la deschidere, avem timp suficient. Însă, am nevoie de ajutorul tău pentru o ultimă misiune.

MARY

Pentru ce anume?

DOMNUL S.

Am să îți arăt. E o secțiune specială a galeriei.

Cei doi trec prin mai multe încăperi până ajung într-o cameră lungă și îngustă, cu multe lumini pe pereți. Pe o parte a camerei sunt mai multe proiectoare, orientate spre pereți, imaginea lor creând impresia unor uși. De asemenea, în capătul camerei sunt mai multe fotogarfi înrămate, întoarse cu spatele.

MARY

Ce e aici? Nu am văzut încăperea asta până acum. Vrei să mai adaugi ceva la colecție?

DOMNUL S.

Desigur. E ceva la care mă gândesc de mult timp și sper să îți placă.

MARY

Nu mie trebuie să-mi placă, ci vizitatorilor.

DOMNUL S.

Desigur, dar numai câțiva vor înțelege despre ce e vorba aici. Doar vizitatorii speciali vor avea acces în această cameră.

MARY

Ce vrei să spui cu asta? Ce e așa special? E doar multă lumină și imaginea unor uși proiectate pe perete.

DOMNUL S.

Pentru moment doar asta e. Aici intervii tu. Trebuie să pui toate acele poze în ordinea lor cronologică pe pereți, iar la final să pornești un program de pe calculator.

MARY

Ok, înțeleg. Nu pare atât de greu. Pot să încep chiar acum dacă vrei.

DOMNUL S.

Da, sigur. Eu o să rămân puțin aici, poate ai nevoie de ajutor cu pozele.

MARY

Nu, e în regulă, mă descurc. (merge înspre fotografii și le întoarce, dându-și seama că toate sunt cu Joel și Clementine)

DOMNUL S.

Ei? Îți place surpriza mea?

MARY

Nu înțeleg. Ce caută ei aici? Parcă spuneai că nu te interesează povestea lor.

DOMNUL S.

M-am gândit la un lucru extraordinar și aveam nevoie de povestea lor, se potrivește de minune.

MARY

Se potrivește unde? Nu înțeleg ce e așa special, sunt tot poze atârinate pe pereți, exact ca în celelalte încăperi ale galeriei.

DOMNUL S.

O să înțelegi imediat. Haide cu mine, să pornim programul de pe calculator.

MARY

Bine, numai tu înțelegi cum funcționează toate astea.

(Domnul S. tastează ceva și dintr-o dată camera se umple cu multe sunete, greu de distins. Imaginile cu uși de pe pereți alternează cu grafice care par a fi unde cerebrale, a căror intensitate se sincronizează cu sunetele ce devin din ce în ce mai clare. E vorba despre înregistrări cu Joel și Clementine, în care ei plâng în timp ce își povestesc viața, dar și de fragmente de discuții din amintirile lor, din timpul procesului de ștergere.)

MARY

E o nebunie! Nu o să înțeleagă nimeni nimic! E prea multă gălăgie, prea multe lumini, prea multe detalii!

DOMNUL S.

Tocmai de aceea îți spuneam că e nevoie de vizitatori speciali, doar ei vor putea înțelege.

MARY

Ce sa înțeleagă?

DOMNUL S.

Ce e de înțeles.

MARY

Nu știu dacă e bine ce faci, Joel și Clementine nu merită să fie expuși așa.

DOMNUL S.

Mary, draga mea, stai liniștită. Nu vor afla că sunt expuși, accesul e oricum limitat, iar ei sunt departe, nu-i așa?

MARY

Da, ai dreptate. Nu au cum să afle. Am încredere în tine și în ideile tale.

DOMNUL S.

Mă bucur că am parte de înțelegerea ta, e important pentru mine. Acum haide, mai avem și alte detalii de pus la punct.

EXT. aeroport zi

Joel și Clementine sunt la aeroport, pregătiți să plece. Urcă în avion, iar apoi în timpul zborului Joel poate fi văzut de mai multe ori privind la bilețelul cu adresa. Ajung la destinație, dar se îndreaptă spre gară.

EXT. Gara zi

Joel și Clementine sunt în tren, într-un compartiment aglomerat. Un bărbat din fața lor citește ziarul, iar Joel pare neliniștit.

CLEMENTINE

E a zecea oară când te uiți la ceas, liniștește-te.

JOEL

Îmi pare rău, nu am vrut să te deranjez.

CLEMENTINE

Nu vreau să te văd așa agitat. O să fie bine, mai avem câteva ore și o să aflăm că am făcut plimbarea asta degeaba.

JOEL

Da, câteva ore. Eu nu cred că e degeaba, ai să vezi. Trebuie să fie ceva acolo. Poate că Mary vrea să ne spună ceva.

CLEMENTINE

Și nu putea să ne spună prin telefon?

JOEL

Nu știu, poate că îi este frică, poate s-a întâmplat ceva cu ea.

CLEMENTINE

Sunt sigură că e în regulă.

(În timp ce discută cu Joel, Clementine devine atentă la ziarul bărbatului din fața ei. Pe una dintre pagini apare un anunț scris cu litere îngroșate, despre un experiment artistic inedit, care îmbină arta cu viața și psihologia umană. Se străduiește să citească mai mult, dar nu vede prea bine ceea ce scrie. Reușește să mai descifreze câteva cuvinte "...durerea lor, dorința lor de a uita, a fost filtrată estetic, iar cu ajutorul asistentei M...". Trenul oprește în gară și cei doi coboară.)

INT.MUZEU

Mary se plimbă prin galerie, nerăbdătoare și agitată.

DOMNUL S.

Ești pregătită? E aproape ora deschiderii.

MARY

Da, sunt. Îmi fac griji, poate că nu o să înțeleagă ce am încercat să facem noi aici.

DOMNUL S.

Stai liniștită, lumea va înțelege. Și sunt sigur că vor aprecia efortul tău de a recicla toate amintirile de care alții s-au debarasat.

MARY

Nu știu, nu e chiar așa, nu vreau să par insensibilă.

DOMNUL S.

Draga mea, liniștește-te. Ceea ce am făcut noi azi aici e artă, e subtil, e unic. Am reușit să construim un întreg univers din bucăți de care alții s-au putut lipsi. Uită-te în jurul tău, tot ceea ce vezi a fost cândva plăcut, iar apoi a devenit dureros. Acum e momentul să aducem fragmentele acestea de viață în atenția oamenilor, să îi inspirăm, să îi cutremurăm, să îi facem să-și dorească să poată renunța și ei la părțile de viață care nu le plac.

MARY

Ce vrei să spui? Cum să renunțe la părți din viața lor?

DOMNUL S.

Simplu, prin singura metodă existentă, metoda mea.

MARY

Glumești? Adică toată agitația asta e doar o scamatorie, un truc de publicitate, o metodă de a atrage atenția asupra ta?

DOMNUL S.

Marry, draga mea, exagerezi. Desigur că nu e o scamatorie, cum spui tu. E ceva real, real și posibil. Să ai ocazia să te eliberezi de lucrurile negative din viața ta și să le investești cu valoare artistică, prin intermediul unor oameni binevoitori așa ca noi, e mai mult decât își pot imagina unii.

MARY

Mă sperii când vorbești așa. Nu toți oamenii vor să renunțe la lucrurile negative din viața lor. Știi foarte bine ce s-a întâmplat cu Lacuna Inc, chiar vrei să repeți greșeala?

DOMNUL S.

Acolo a fost doar vina fratelui meu, iar lucrurile s-au mai schimbat între timp. Am învățat câteva lecții din eșecul lui, iar eu voi avea grijă să nu le repet.

MARY

Deci vrei să deschizi un nou cabinet de ștergere a memoriei? Și apoi să faci bani din amintirile pacienților?

DOMNUL S.

Haide, draga mea, nu trebuie să pari atât de surprinsă. Nu cred că ești chiar așa naivă.

MARY

Credeam că te interesează altceva, arta și muzeul. În plus, nu ai licența de practică medicală, nu vei putea niciodată să conduci proceduri.

DOMNUL S.

Desigur, dar te am pe tine, iar împreună putem face orice ne dorim.

MARY

Dar eu nu vreau să mai fac asta, tocmai de aceea am și plecat de acolo, ți-am spus de mai multe ori.

DOMNUL S.

Mary, nu e momentul potrivit pentru o astfel de discuție, lumea începe să se adune și e momentul să deschidem oficial expoziția.

MARY

Nu ne dorim aceleași lucruri și poate că ar fi mai bine să încheiem aici colaborarea noastră.

DOMNUL S.

Ei, haide, vorbești prostii. După succesul pe care îl vom avea azi, te asigur că-ți vei schimba părerea. Oricum, azi e o zi importantă, decisivă pentru noi toți.

MARY

Care noi toți?

DOMNUL S.

Noi.

(Domnul S. o prinde de mână și se îndreaptă împreună spre ușa galeriei. Acolo așteaptă multă lume care este poftită înăuntru. Toți par a fi surprinși de expoziție.)

EXT. STRADA-ZI

Joel și Clementine merg pe stradă, iar într-un final ajung în fața muzeului.

JOEL

Cred că aici e locul în care trebuia să ajungem.

CLEMENTINE

Aici, adică în stradă?

JOEL

Oarecum. Aici e adresa din bilețel, cred că e clădirea albastră din spatele tău.

CLEMENTINE

Dar pare a fi un muzeu sau ceva asemănător. De ce ar trebui să ne întâlnim cu cineva la muzeu?

JOEL

Nu știu, nu înțeleg nici eu.

CLEMENTINE

Oare ar trebui să intrăm? Poate că ne așteaptă acolo cineva.

JOEL

Da, am putea face asta. Cred că e și ora potrivită. Hai să intrăm!

INT.MUZEU

Joel și Clementine intră în muzeu și încep să se uite în jurul lor. E multă lume în galerie, și nu reușesc să recunoască pe nimeni. În același timp, Domnul S. și Mary urcă niște scări și ajung deasupra tuturor, pe o pasarelă suspendată de sticlă.

CLEMENTINE

Nu înțeleg ce căutam aici. Ți-am spus de la început că e o glumă proastă toată treaba asta.

JOEL

Îmi pare rău, credeam că o să fie ceva aici. Sunt doar niște poze și obiecte care nu au legătură cu noi.

CLEMENTINE

Da, văd și eu. Cred că ar trebui să plecăm. Nu are rost să mai pierdem vremea degeaba. Îmi pare rău că nu ai avut parte de revelația pe care o așteptai, poate că e mai bine așa. Putem pune punct căutărilor noastre.

JOEL

Ai dreptate. Oricât m-aș strădui nu reușesc să pun cap la cap viața mea din ultimii ani.

CLEMENTINE

Hai, să mergem și să mâncăm vată de zahăr. Vrei?

(Un sunet ascuțit se aude de undeva și toată lumea se oprește în loc. O voce misterioasă anunță oamenii că e momentul pentru o surpriză din partea organizatorilor, aceștia fiind poftiți să viziteze și o altă aripă a galeriei. Împreună cu mulțimea de oameni, Joel și Clementine se îndreaptă spre camera specială.
Deasupra lor, Mary și Domnul S. privesc mulțimea.)

DOMNUL S.

Draga mea Marry, a venit momentul. Invitații noștri speciali au sosit.

MARY

Despre cine vorbești? Nu știam că ai invitat pe cineva anume.

DOMNUL S.

Desigur. Dar poate că totuși poți să-ți dai seama despre cine vorbesc. Privește cu atenție mulțimea.
(Marry se uită la mulțime, dar nu recunoaște pe nimeni. Domnul S. îi indică o femeie cu părul portocaliu și un bărbat care o urmează.)

MARY

Ce înseamnă asta? E cumva...

DOMNUL S.

Desigur, draga mea! E minunat! Nu credeam că vor veni!

MARY

Dar nu înțeleg! De ce i-ai chemat? Ce ai de gând să faci?

DOMNUL S.

Nimic. Liniștește-te Marry, totul e sub control. Aveam nevoie de o reacție pe măsură la această expoziție și cine e mai în măsură să o asigure decât tu subiecții ei.

MARY

Dumnezeule, dar ei nu știu că noi avem toate pozele lor, toate amintirile lor. Nu vor putea înțelege!

DOMNUL S.

Dar vor afla în curând. Nu mai sunt amintirile lor, sunt sursa mea de inspirație artistică, vreau să le demonstrez că au renunțat la ceva foarte prețios numai din cauza vanității lor.

MARY

Ce rost are? Au suferit oricum destul! Intenția mea nu a fost niciodată să le fac rău!

DOMNUL S.

Dar nu le faci rău, ce rău le-ai putea face? Sunt sigur că după ce își vor reveni din șoc, vor aprecia munca ta și efortul pe care l-ai depus pentru a transforma amintirile lor într-o operă de artă.

MARY

Încetează! Nu mai spune ca e o operă de artă, e o parte din viața lor, una la care nu mai au acces!

DOMNUL S.

Exact. Dar mulțumită nouă au din nou. Și nu doar ei, ci toți cei care vor să vadă.

INT. camera galeriei

Joel și Clementine sunt purtați de mulțime până la intrarea în camera specială. Încep să se distingă sunete, iar cei doi le recunosc încet. Amândoi sunt speriați și vizibil emoționați, dar continuă să meargă cu mulțimea până în mijlocul camerei. Aici, privesc minute în șir tot ceea ce se derulează în jurul lor, toate pozele cu ei, toate undele care se mișcă pe pereți, sincronizate cu sunetele. Încet, mulțimea dispare, rămânând doar ei doi în cadru. Scena continuă astfel mai mult timp.

INT. curte zi

Clementine stă pe o bancă într-un părculeț, iar în jurul ei mai multă lume discută. Apare Joel, care se apropie cu dificultate, dând impresia că e bolnav.

CLEMENTINE

Hei!

JOEL

Hei!

CLEMENTINE

Ce faci?

JOEL

Ca de obicei. Tu, ce faci?

CLEMENTINE

Bine, eu bine. Cum te simți? Nu arăți prea sănătos.

JOEL

Sunt ok, nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

CLEMENTINE

Joel, te rog! De ce refuzi să vorbești cu mine? Știi bine că nu e totul ok, nu te mai preface!

JOEL

Dragă Clementine, mereu te îngrijorezi prea mult. Îmi erai mai simpatică când nu-ți făceai atâtea griji. Îți mulțumesc că ai venit să mă vezi, dar cred că e cazul să pleci. Sunt cam obosit azi și nu am chef de povești.

CLEMENTINE

Nu-mi spune să plec. Știi bine că o să mă întorc și mâine. A trecut deja un an de atunci, doctorul mi-a spus că faci progrese. De ce mă îndepărtezi?

JOEL

A trecut un an...un an...

CLEMENTINE

Da, un an. Iar tu te simți mai bine, nu-i așa?

JOEL

Nu știu cum mă simt. Sunt trist, viața mea nu-mi aparține.

CLEMENTINE

Nu mai spune asta, te rog. Ce s-a întâmplat atunci a fost doar o glumă proastă, nu te mai gândi la asta.

JOEL

Să nu mă mai gândesc la asta. Da, sigur. Tu nu te mai gândești?

CLEMENTINE

Uneori, dar ce rost are? Am încercat să uit ce s-a întâmplat acolo.

JOEL

Eu nu pot să uit. Cum să uit că am pierdut controlul asupra amintirilor mele, asupra vieții mele?

CLEMENTINE

Știi bine că nu-i adevărat. Ce au făcut Mary și Steven a fost o porcărie, tocmai de aia nu trebuie să ne mai gândim la el.

JOEL

Dar ce au făcut, în fond? Au arătat lumii întregi că viața noastră e un dezastru? Nici măcar nu era viața noastră. Nu știi ce și cum s-a întâmplat!

CLEMENTINE

Dar de ce contează?

JOEL

Pentru că alții știu mai multe despre mine decât știu eu însumi!

CLEMENTINE

Joel, te rog încetează! Nu mai vreau să aud asta!

JOEL

Tu nu vrei să auzi nimic, niciodată! Nu vrei să vezi nimic! Nu înțelegi nimic! Totul e în zadar!

CLEMENTINE

Sigur, e numai vina mea! Toți avem probleme, Joel. Tuturor ne este greu, doar că unii dintre noi nu se ascund între patru pereți.

JOEL

Asta crezi că fac? Crezi că mă ascund?

CLEMENTINE

Nu asta faci? Spune-mi, ce mai cauți aici deși medicul zice că ești bine, că îți este doar frică?

Joel

Nu mai caut nimic. Te rog, mai bine pleacă, nu vreau să mă mai cert cu tine.

INT. CAMERA-noapte

Clementine doarme. Telefonul sună și o voce de bărbat îi transmite un mesaj scurt. Răstoarnă un coș cu portocale.